

teatre

FRANCESC FOGUET I BOREU

Una unió d'Estats moguts pels seus interessos

Europa bull

DRAMATÚRGIA I DIRECCIÓ: JORDI ORIOL

TNC, Sala Petita, 11 de desembre

La Unió Europea (UE) es troba en un Latzucac. En lloc de vetllar per les persones i els pobles, es mou pels interessos dels Estats membres. Recentment, el plet dels catalans l'ha posada en una cruïlla àlgida, perquè l'Estat espanyol ha vulnerat els drets civils i polítics de ciutadans europeus i ha activat la repressió, la *lawfare* i la censura per neutralitzar la dissidència política. En comptes d'aturar-ho, els capítosts de la UE encobreixen aquesta actuació —més pròpia de Turquia— i, per sistema, ho releguen a un "afer intern".

Escrita i dirigida per Jordi Oriol, *Europa bull* és una sàtira de la burocratització de la UE i la seva dèria economicista. Parodia les reunions de la Comissió de Cultura d'aquest organisme internacional com a paradigma de la incapacitat dels representants estatals d'entendre's mútuament. Moguts pels seus interessos, només arriben a l'acord —mentre sona l'himne europeu— de commemorar el naixement de l'euro, símbol de la unió econòmica dels Estats.

Amb al·lusions superficials al Brexit, les migracions, l'independentisme català o l'ex-Iugoslàvia, *Europa bull* vol evidenciar les dificultats de funcionament d'una UE encarcerada, lenta de reflexos, mancada d'idees i rutinària fins al tedi, en què els Estats només pensen a beneficiar-se'n o sortir-ne indemnes. Dels representants estatals, que són satiritzats a partir dels trets més tòpics, l'espanyol esdevé el més apàtic, tardaner i bromista de tots, sempre disposat a organitzar una festa.

Desinhibit i jocund, el muntatge d'Oriol entrellaça —en un *crescendo* cò-

MAX ZIRCUS / TNC

mic— escenes i esquetxos que s'encaenen a un ritme accelerat, excepte en l'acte solemne de commemoració institucional dedicat a la memòria històrica. Alguns passatges recorden El Tricicle o els Monty Python. Entremig de les reunions dels delegats de Cultura, s'hi entrecreuen les accions o les converses quotidianes del personal de servei i, com a contrapunt, la recreació de figures mítiques d'Europa: Joana d'Arc, Robespierre, Napoleó, Karl Marx...

De la interpretació, són destacables tant els diversos papers que assumeix amb notable vis còmica Joan Carreras com el virtuosisme musical de la resta d'intèrprets, capaços de tocar, cantar i ballar de música barroca a cançons com l'antifeixista *Bella Ciao* o populars tiroleeses i balcàniques. En un excel·lent treball de conjunt, els actors salen interpretant nombrosos personatges grotescos amb un transformisme trepidant.

L'espai escènic consisteix en una gran

taula circular on seuen els delegats de la Comissió de Cultura, acompanyats cadascun de la minibandereta del seu país. La cadira presidencial, que ocupa amb *politesse* la representació francesa, se situa al bell mig. Al fons de la sala una renglera de banderes dels Estats de la UE. Un panell projecta la traducció dels diàlegs que s'entaulen en francès, alemany, eslovac, polonès o danès.

Tou i deslloriat, *Europa bull* cau en un *totum revolutum* que n'atenua la càrrega crítica. Pel camí, s'han perdut referències directes, que conté el text editat, als esdeveniments polítics que han remogut Catalunya. Potser ja és hora que la dramaturgia d'aquí s'estalvi les ambigüitats i gracies fàcils i denunciï amb contundència la greu situació que viu Europa, on un dels seus Estats, l'espanyol, perverteix la democràcia, actua amb autoritarisme i blanqueja el feixisme. El teatre no pot mirar cap a una altra banda.